

אם בישראל

דברי חיזוק לאישה היהודייה

שבת - מקור הברכה

מעין הברכות

שבת קודש היא הלב והמרכז לכל הקדושות, ונקראת "מעין הברכות", שהיא המעין והמקור לכל קדושה וברכה, בה שורה השכינה הקדושה, והיא מקור החיות לנפש היהודי.

לכן, אם התקלקל אצל האדם עניין שמירת שבת, אף בסטייה קלה ביותר, הרי זה מום פנימי בעומק הלב ומשכן הנשמה בתוך פנימיותו, וממילא בא האסון החמור ביותר, שקדושת היהודי אשר בו ועצם מהותו ואמונתו נפגעים.

ומזה נלמד גם להיפך, שהשומר שבת עם כל דקדוקיה, הרי הוא דבוק למקור ומעין הקדושה והחיים, שהרי השבת היא מעין עולם הבא שהוא החיים הנצחיים בקדושה וברכה אינסופיים. וכל הקדושות והברכות יחולו עליו בעודו בחיים, וכמו שאמרו חז"ל: "כל המענג את השבת נותנין לו נחלה בלי מצרים".

(הרב פינקוס / תפארת שמשון - במדבר)

כל ששת ימי המעשה יונקים מן הקללה שנתקלל אדם הראשון "בזיעת אפך תאכל לחם". רק השבת לבדה יצאה מכלל הקללה, והקב"ה בכבודו ובעצמו בך את היום הזה וקידשו.

האנשים שמוח בקדקודם ממהרים להיכנס אל השבת על מנת לזכות בברכתה, ומאחרים לצאת כדי שלא ייכנסו מהרה תחת קללת ששת ימי המעשה.

אשרי מי שזוכה להבין זאת ומשתדל להגדיל כמה שיותר את הזמן של השפעת ברכת ד' הבאה ממילא לשומרי שבת.

(דברי ה"חפץ חיים")

מעין הקדושה

"תפארת גדולה ועטרת ישועה"

השבת היא פאר וגדולה לכל אחד מישראל, וכולם הופכים להיות שרים ורמי מעלה.

ונהגו ישראל בעניין הלבוש, שבכל ימות השבוע בעל המלאכה לובש בגדים המעידים על מלאכתו הפשוטה, אבל כשמגיעה שבת קודש לובש הוא בגדי מלכות.

ראה יהודי בעל בית חסידי, שכל השבוע מלאכתו פשוטה שבפשוטות, בשבת לובש שטריימל עם מעיל פרחים, ועם זקנו המגודל חושבים שהוא אדמו"ר קדוש, וזה מפני שבשבת באמת נהפך לקדוש, ושתורתו אומנותו וכל זמנו מוקדש ביום זה לעבודת הבורא כאחד הצדיקים, וזהו תפארת שאין כמותה לעם שביום זה כולם מלכים.

(הרב פינקוס / שבת מלכתא)

הדלקת נרות שבת משפיעה על האדם שפע קדושה וברכה:

על ידי אור הנרות מסירים מן הבית את הרע השורר בו מעצבון ודאגת ימי החול, ומאירים את הבית באורה של שמחה, שלום ושלווה.

ולא זו בלבד, אלא שעל ידי הנרות זוכים לפרוש סוכת שלום בפמליה של מעלה, ולהמשיך עלינו את הארת פניו של הקב"ה, ולהמתיק כל גזרות קשות ורעות.

(אות ישראל / הרב לונגאסי)

מעין השמחה

"ביום השביעי ישב הקב"ה על כסא שמחה, והעביר לפניו שרי מטה ושרי מעלה, והיו כולם עומדים בשמחה גדולה..."

(בראשית רבתי)

שבת היא "מעין השמחה", מקור השמחה בעולם. הקב"ה, כביכול, יושב על "כסא שמחה", כסא של שביעות רצון וסיפוק, והאדם מתבקש אף הוא להעמיק את הרגשתו ב"כי טוב", להעשיר את אמונתו בטוב החיים, לישב גם הוא על "כסא שמחה" ולהשקיף ממנו במבט של סיפוק על העבר ובמבט של תקווה אל העתיד.

(הרבנית ר' לפידות / שירת הבית היהודי)

"מזמור שיר ליום השבת, טוב להודות ד'"

שבת קודש היא היום המיועד להכרת הטובה. כשזוכה האדם להשיג תוחלת ממושכה, יש לו תחושה כאילו עומד הוא למרגלות הר סיני, והוא רואה מראות אלוקים.

השגרה מפוגגת תחושות נדירות אלו ומפוררת אותן לפירורים. כאשר זוכים לומר "נשמת כל חי", זוכים לחדש את תחושת ההודאה לבורא על כל חסדיו, ולמלא את הלב בשירה ובשמחה ללא גבול.

(הרבנית ר' לפידות / שירת הבית היהודי)

מעין הישועות

משל לבן המלך שנגזר עליו להרחיקו מאביו המלך ומהיכל המלך ולהיות בין אנשים גסים, אלא שהמלך חשש שבנו לא יתקלקל ביניהם, וקבע לו זמן מיוחד פעם אחת בשבוע לקבלו בהיכל המלך ולחדש את הקשר איתו, ופעמים מיוחדים בשנה המלך מבקר את בנו בכיתו כאשר הוא שם.

שבת היא בבחינת שהמלך מכניסו להיכלו, ויום טוב הוא בבחינת שהמלך מבקר את בנו במקומו.

(נתיבות שלום, על פי תורת אבות)

בנו של הצדיק רבי ישראל מרוז'ין חלה באחת השבתות ונפל למשכב. אימו דאגה מאוד לשלמו ורצתה שאביו יתפלל עליו, אך ראתה שהוא אינו עושה זאת.

"מדוע אינך מתפלל לרפואתו?" - שאלה את הרבי. ענה לה הצדיק: משל לאחד שיש לו שני בנים. אחד מהם מתגורר עימו בביתו, ואילו השני גר במקום אחר, מרוחק יותר, ואביו שולח לו את כל צרכיו.

מה ההבדל בין הבנים? - זה שנמצא בבית האב, נוטל לעצמו כל מה שהוא רוצה, אבל השני מוכרח לבקש מאביו שישלח לו את כל צרכיו.

כך הוא עימנו: בשבת מתייחדים אנו עם הקב"ה, ואין לנו כל צורך בתפילה מיוחדת, שלא כמו בכל ימי השבוע.

(הרב לונגאסי / אות ישראל)

"אין מתפללין בשבת שמונה עשרה, שאם יהיה לו חולה בתוך ביתו, נזכר ברופא חולי עמו ישראל, והוא מצטער, והשבת ניתנה לישראל לקדושה, לעונג, למנוחה, ולא לצער."

(תנחומא וירא א)

אין מבקשים בשבת, כי המבקש נמצא בעולם חסר, ומהות שבת היא "מעין עולם הבא", עולם מלא ברכת ד', ללא עצב כלל.

(הרבנית ר' לפידות / שירת הבית היהודי)

בשבת קודש אנחנו מדברים עם השיר"ת, ולא מבקשים ממנו שום דבר. לא על חולה ולא על פרנסה. אנו כביכול רק רוצים ליצור קשר. מוציאים חומש, ספר תהילים. ואחרי שבת כביכול אומרים לקב"ה: נכון שאנחנו ידידים? ובכן, תרפא בבקשה חולה פלוני. כך ניתנת בידינו האפשרות לבקש הכל במשך ימות השבוע, כי ד' כביכול נשאר קשור איתנו.

(הרב פינקוס / תפארת שמשון - שמות)